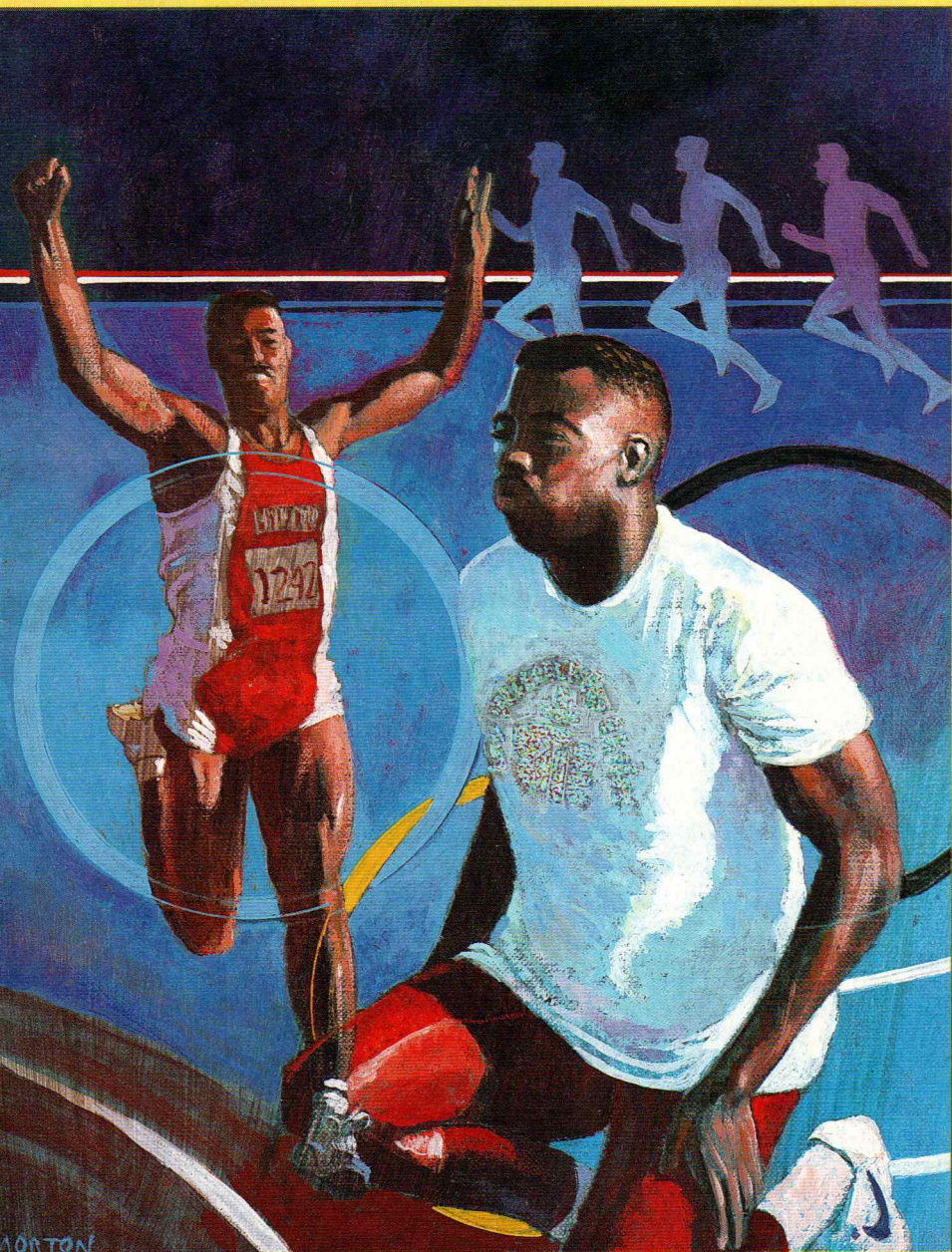

HLAS

BOJ O ZLATTOU

Leroy Burrell,
Olympijský tým
USA

NOVÝ ZDROJ

Ovace se rozplynuly stejně jako davy po ukončení atletického mistrovství USA. Mé kroky se ozývaly prázdným stadiónem, když jsem procházel osamělým ochozem abych se posadil. Padl na mě splín.

Již od svého mládí, když jsem vyrůstal v Pensylvánii na předměstí Philadelphie v Lansdowne, jsem snil o tom, že se stanu jedním z nejlepších běžců na světě. Od té chvíle jsem zvažoval, zda jsem schopen toho dosáhnout. Mezi nejobtížnější patřilo přijmout porážku — reakce na řadu těžkých porážek v roce 1986.

O tři týdny později jsem již běžel 100 metrů se čtvrtým nejlepším časem na

světě. To byl začátek nové úrovně mého výkonu, jež mi otevřel dveře na olympijské hry v Barceloně, kde se mi, doufám, podaří vybojovat svoji první olympijskou medaili.

Minulý rok jsem vytvořil světový rekord v běhu na 60 metrů (za 6.48 sec) a v běhu na 100 metrů (za 9.90 sec). Dva měsíce po vytvoření rekordu na 100 metrů jsem ho opět překonal na atletickém mistrovství světa v Tokiu. Při finále však byl Carl Lewis, nositel šesti zlatých olympijských medailí, o dvě setiny rychlejší, a tak jsem se svým časem 9.88 byl druhý. Znovu jsme se setkali v jednom týmu při závodě štafet na 400 metrů a vytvořili jsme při té příležitosti nový světový rekord (37.50 sec).

Již dávno bylo mým snem být světovou jedničkou. Jednu věc obvykle dělám před každým závodem, a to že prosím Pána Ježíše, aby mi dal sílu, vůli a touhu, abych vydal maximum ze svých schopností a abych, jako křesťan, reprezentoval Jeho jak mohu nejlépe.

Bůh má v mém životě místo již douho. Když jsem byl mladší, nebýval jsem příliš nadšen, když mě babička tahala ráno z postele, abych šel s ní a se svými sourozenci do kostela. Problém byl v tom, že jsem doopravdy nechápal, co znamená vydat život Pánu Ježíši. Během dospívání jsem stále navštěvoval biblické hodiny a opětovně jsem obnovoval vydání svého života Bohu. Později však vidina sportovní hvězdy získala v mém srdci první místo.

Hned od počátku mi bylo jasné, o co mi jde. Každý podnikatel můj plán jistě pochopí. K jeho dosažení jsem postupoval krok za krokem. Nejprve jsem si předsevzal, že se stanu nejrychlejším běžcem na své střední škole (Pennwood High School). Když jsem toho dosáhl, vytýčil jsem si za cíl být nejlepším v kraji a potom v celém státě. Stále jsem pilně trénoval a běhal. Když jsem se v roce 1985 dostal na Houstonskou universitu, někteří pozorovatelé mě řadili mezi nejlepší v USA.

Jednoho odpoledne se u dveří mého pokoje objevil člověk z křesťanské organizace pro práci mezi vysokoškolačky, a začal mluvit o Bohu. Tehdy jsem poprvé pochopil, co znamená osobní vztah k Ježíši Kristu. Přesto jsem toho dobrého muže odbyl s tím, že si to ověřím v Bibli.

Později, když jsem byl v roce 1988 na olympijských hrách v Indianapolis, navštívil mě v mém hotelovém pokoji Sam Mings z mezinárodní organizace Laičtí svědkové pro Krista (Lay Witness for Christ International — LWCI). Tehdy jsem byl připraven naslouchat. To pozemské, čeho jsem tak dychtivě toužil dosáhnout, se nenaplnilo tak, jak jsem si představoval. Sam se mě jednoduše otázal, zda, pokud bych měl

zemřít, mám absolutní jistotu, že půjdu do nebe.

Nemohl jsem odpovědět „ano“. Jak jsem si přál mít jistotu! A tak jsem se, přímo v hotelu, modlil a přijal jsem Ježíše Krista do svého života. Někdo může namítnout, že jsem to učinil již dříve. Tentokrát jsem však hluboko ve svém srdci cítil, že jsem učinil vážné trvalé rozhodnutí.

Při pohledu zpět vidím, že tento den nebyl pouze startem pro zbytek mého života a mé duše ve věčnosti, ale i pro moji sportovní dráhu. Bez Boží síly bych nikdy nebyl schopen dostat svému předsevzetí z roku 1989, abych se plně věnoval tréninku a závodění. I když je v Bibli mnoho inspirujících veršů, pro mě je zvláště významný verš Filipánům 4,13: „Všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu“.

Tento verš mi doopravdy „sedí“. Pokud dělám věci pro Boha, mám sílu. Když se s ostatními setkáváte, hovoříte s nimi, účastníte se života křesťanského společenství či at' děláte cokoliv... pokud reprezentujete Ježíše, máte zvláštní „pověření“. Jako jeden z jeho synů totiž máte přístup k Jeho neomezené moudrosti. A existuje snad lepší zdroj?

Pán Bůh mi dává možnost, abych se soustředoval na důležité věci a nezahlocoval se nepodstatnými záležitostmi. Jak léta plynou a mé sportovní schopnosti se budou zmenšovat, budu se věnovat jiným činnostem; avšak v současné době se musím soustředit na běžeckou dráhu a snažit se, abych byl nejlepší. Pán Bůh mi dal zvláštní talent a očekává, že z něj vytěžím maximum.

Krok víry, který jsem před čtyřmi lety učinil, mi dal důvěru v Boží schopnost uspořádat věci tak, jak je On chce mít uspořádané. Někdo se může domnívat, že je to jen výmluva pro případ, když mi něco nevyjde — že to pak svedu na Pána Boha. Tento pohled mi však zajišťuje vnitřní stabilitu, což je při mezinárodních závodech velice důležitá věc. Každý si jistě dovede představit, jaké to musí být měřit se s těmi, kteří jsou ve svém oboru nejlepší na světě.

**Lerroy Burrell
hovoří v době
konání atletického
mistrovství světa
'91 ke skupině
sportovců**

čistý závod, ještě o něco jiného. Protože jsem věděl, že nemohou být dva vítězové, modlil jsem se za sílu chápat věci, které nemohu ovlivnit, moudrost chápat věci, které ovlivnit mohu, a rozumnost, abych je od sebe rozeznal.

Na závodní dráze to představuje duševní vypětí stejné, jako tělesné. Protože však důvěřuji Božímu dílu, které působí v mém životě, mohu říci: „Takto se to mělo stát.“

Víra mi pomáhá udržet si chladnou hlavu, jinak by se mohlo stát, že bych po vyhraném závodě mohl propadnout intenzivní eufórii. To sice může vypadat lákavě... Problém spočívá i v tom, že pokud prohrají, mohl bych sklouznout do hluboké deprese. Bez Ježíše by tak výsledek závodů tvořil základ celé mé existence. To neznamená, že by mně nezáleželo na získání zlaté olympijské medaile na olympijských hrách v Barceloně. Naopak, myšlenka zařadit se mezi nositele zlatých olympijských medailí se mi velice zamlouvá.

Hodně se bude psát o tom, že Carl Lewis a já jsme přáteli, trénujeme spolu a při běhu na 100 metrů budeme stát proti sobě. Ptali se mě, jaké to je závodit s přítelem. Odpovídám, že na tom nezáleží. Neustále si připomínám, že je to Bůh, který mě dovedl tak daleko. Požehnal mi daleko hojněji, než jsem si před nějakými šesti lety předsevzal, když jsem bojoval s vážným zraněním.

Před mojí těsnou prohrou loni v srpnu v Tokiu jsem Pána Boha prosil, kromě mé obvyklé modlitby za bezpečný,

Tato schopnost chválit Boha v dobrých časech i ve špatných časech není nic výjimečného. Je dosažitelná pro každého, kdo přijal Pána Ježíše do svého života. Život se často přirovnává k závodu. Koruna vítězství, která čeká na konci, je věčnost trávená v Boží přítomnosti. Pokud po tom toužíte, nalistujte si na stránce 19 modlitbu, a tu opakujte. Nebudete se ničeho vzdávat. Získáte medaili, která z vás udělá skutečného šampióna.

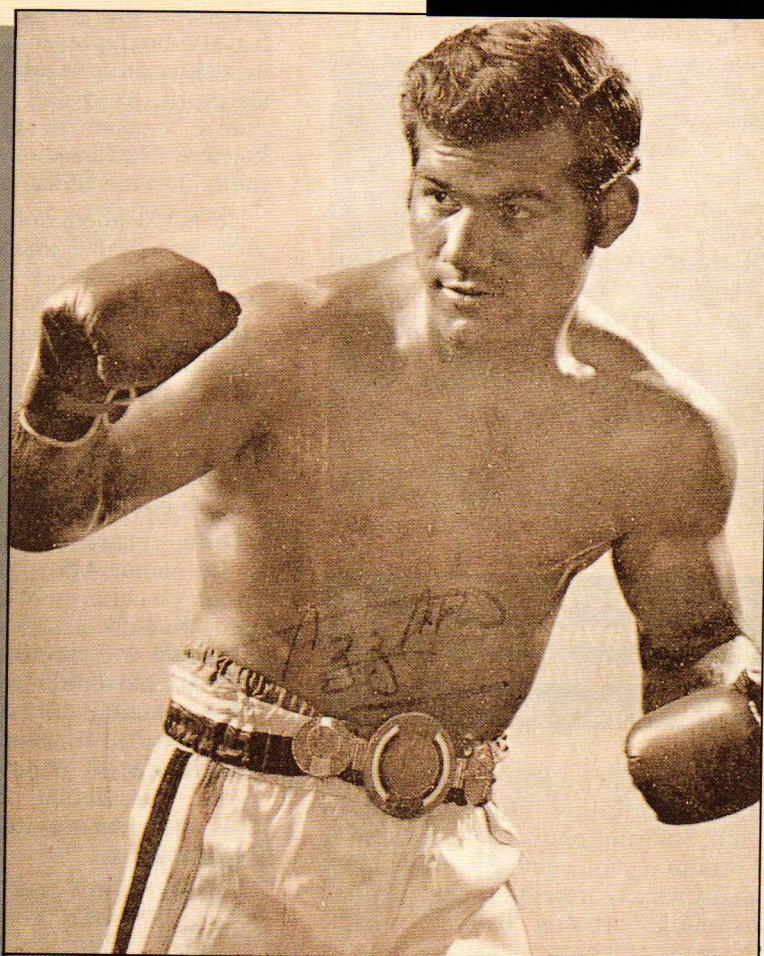
Leroy Burrell doufá, že se mu na letních olympijských hrách podaří získat dvě zlaté medaile v běhu na 100 metrů a ve štafetě na 400 metrů. Také předpokládá, že vydá svědectví o své víře na Večeru s olympioniky pořádaném „laickými svědky“, který se v současné době připravuje. Leroy vystupuje v programu Správná dráha pořádaném LWCI na školách, kde studenty povzbuzuje, aby se vyhnuli drogám a aby usilovali o akademické hodnosti. Kromě závodění i studuje na Houstonské universitě, kde v blízké době ukončí obor komunikace. Můžete mu psát na adresu Lay Witnesses for Christ International, P. O. Box 127, Hurst, TX 76053-0127, USA.

Bojuj dobrý boj

*Dominique Azzaro,
Olympijský tým Francie*

Již v raném mládí se Dominik naučil řešit své spory na ulicích Tunisu pěstmi. Avšak až později, v dospívání, když se přestěhoval do Itálie, do Říma, začal brát hodiny boxu.

Dominikova rodina se usadila v Grenoblu, když mu bylo 17 let; tehdy začal vážněji usilovat o získávání medailí a pohárů. Již dávno se jeho koníček změnil na vše stravující posedlost. „Musel jsem vyhrát. Na tom jediném záleželo.“ S tímto přístupem Azzaro nastupoval na Amatérské mistrovství Francie roku 1967 v Monaku. A právě tam vybojoval své první významné vítězství — mistrovský pohár.

V boxování Dominik našel pocit vlastní hodnoty — konečně něco znamenal. V roce 1968 na olympijských hrách v Mexiku reprezentoval Francii, a potom opět — v Jugoslávii. Po roce 1969 mu již amatérský ring nestačil; chtěl se stát profesionálem. V roce 1972, po jedenadvaceti vítězstvích nastoupil na Profesionální mistrovství Francie v boxu v Grenoblu. A když začaly zástupy vyvolávat jeho jméno rozbušilo se mu srdce, zvýšila se mu hladina adrenalinu a umínil si: „Musím zvítězit!“

Přesto, že měl všechno — peníze, přátele, půvabnou dívku Isabelu, se kterou se měl oženit, Azzaro měl v sobě hluboce zakořeněnou hořkost a potřebu osvědčit se, a nedokázal se jí zbavit. „Proč, proč taková nespokojenost?“ Tuto nedefinovatelnou bolest srdce nelze ani jednoduše popsat.

**Všechna sláva
a postavení prakticky
národního hrdiny,
břímě jen zvětšovalo.**

Všechna sláva a postavení prakticky národního hrdiny, břímě jen zvětšovalo. Stále potřeboval dokazovat sobě i ostatním svou cenu. Pro Isabelu byl každý zápas zdrojem strachu. Cítila se osamělá, strašně osamělá. Měli

peníze, přátele, slávu, neustále se pohybovali na recepcích a oslavách, a přesto se cítila opuštěná a nejistá. Box ovládal každou stránku jejich společného života. Slovo trenéra mělo vyšší váhu než její slovo. Rozchod by nic neřešil — její srdce by stejně volalo po lásce a pozornosti.

**Jednoho dne při
Evropském mistrovství
boxu přesáhla úzkost
Isabely mez, kterou
dokázala snést...**

Jednoho dne při Evropském mistrovství boxu přesáhla úzkost Isabely mez, kterou dokázala snést, a tak se šla projít. Když dvě Isabeliny sestry viděly, v jakém je stavu, přivedly jí k jedné křesťanské ženě, aby jí poradila — a ta věděla o moci modlitby.

„Ježíš?“ Isabela doopravdy neznala více, než pouhé jméno — jako konečně spousta lidí. Avšak to, co slyšela, mělo logiku, byla to životní perspektiva, „záchrana“ z její situace. Modlila se s tou ženou a prosila o Boží pokoj a ochranu pro Dominika, aby nebyl zraněn. Toho dne Ježíš Kristus změnil její život. Vypěstovala si nenasytnou touhu číst Bibli. Ona našla pokoj, ale co Dominik?

Toho večera se věci nevyvíjely podle plánu. Ačkoli Azzaro ze sebe vydal všechno, nebyl vyhlášen vítězem. K Isabele se vrátil zklamáný, poražený a s podlitinami; ona jej přijala nadšeně těmi myšlenkami z Bible, které jí tolik oslovily. Na Dominika to však nečinilo prázdný dojem. Zarytě odpověděl: „Nejsem žádné dítě. Jedna porážka nemůže zrušit všechna má vítězství. Ne! Budu bojovat znova.“

Trpělivě a vytrvale Isabela Dominikovi vyhledávala biblické verše, které

se vztahovaly k atletice a ke sportu. Bible na mnoha místech hovoří o bojování dobrého boje. Existoval snad lepší boj, než do jakého se zapletl? To ho tránilo, protože přes všechno vzrušení, slávu a peníze, které mu profesionální box přinášel, se mu život zdál chladný a prázdný. A tak se Dominik rozhodl, že s Isabelou navštíví křesťanské shromáždění. Bylo to sejítí mladých, s živým a radostným zpěvem.

Přesto, že KAZATEL neznal ani Dominika, ani jeho problémy, zdálo se, že mluví právě k němu. Cítil cosi v sobě. Uvědomil si, že ho Pán Ježíš volá — Dominik se před Ježíšem, Králem králů, cítil velice maličký a nedůležitý. Ježíšova láska prostupovala každým kouskem jeho bytosti.

A najednou box — se vši svou slávou — ztratil přitažlivost. Zdál se tak marný. Dominik se vrátil do ringu, ale jeho srdce tam již nebylo. Tehdy se rozhodl pro jiný boj — s Ježíšem proti mocem temnosti.

Jako armáda se proti němu postavilo všechno — rodiče, přátelé i ti, kteří mu lichotili. Začali o něm šířit, že mu „přeskočilo“, že v důsledku ran a otřesů má poškozený mozek. Isabele a Dominikovi to však nevadilo. Poznali, že „chvála člověka má jen malou cenu“ oproti Ježíši, který říká „Jsem s vámi vždycky.“

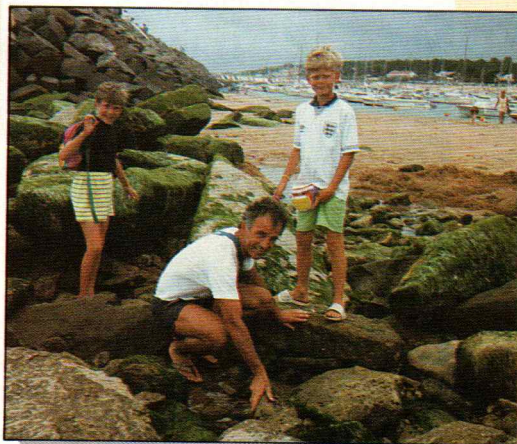
Dominik má plnou vitrínu trofejí a památek na svoji zašlou slávu. On i jeho žena jsou živým svědectvím moci Ježíše Krista, která dokáže měnit životy lidí. Nelitují; mají jen jednu touhu — bojovat ten „dobrý boj víry.“

Isabela a Dominik Azzarovi navštěvují kapitolu FGBMFI ve francouzském Voironu.

UZDRAVEN Z ÚZKOSTI A DEPRESE

*Tony Armstrong,
Corby/Kettering, Anglie*

Díky stresům a strachu ze smrti jsem od října 1981 dvacet měsíců trpěl úzkostí a depresí. Vyzkoušel jsem konvenční i bylinkové přípravky, psychoterapii, jógu i „duchovního lé-

čitele“; můj stav se však neustále zhoršoval. S milou ženou a mladou rodinou byla moje vina ohromná... schylovalo se k sebevraždě!

Pak mi jedni moji přátelé — křesťané — řekli, že by se za mne modlili, pokud ovšem přestanu docházet k „duchovnímu léčiteli.“ Souhlasil jsem a v šest hodin večer následujícího dne jsem v zoufalství na kolenu volal k Bohu. Pojednou jsem si uvědomil, že jsem byl uzdraven. Později jsem se dozvěděl, že se právě tou dobou za mě moji přátelé modlili.

TAJEMSTVÍ ÚSPĚCHU

*Fernando Gonzáles,
Barcelona, Španělsko*

V padesátých letech, po hrozném občanském válce ve Španělsku, byli moji rodiče mezi mnohými, kteří emigrovali do Barcelony. Byli chudí; doba těžká; lidé hladoví. Tehdy jsem se narodil.

Protože můj otec byl alkoholik a matka si nebyla schopna najít slušnou

práci, bylo mé dětství chudé. Doma jsem neměl snadný život. Snad proto, že jsem neměl sourozence a tak jsem neměl nikoho, s kým bych mohl sdílet své myšlenky a problémy, jsem se stal osamělým a smutným. Stále jsem hledal přítele, který by rozuměl mně i mojí situaci, ale nikoho jsem nenalezl.

Život v naší rodině a studia ve škole mě dovedly do určitého vakua, ve kterém nebylo místo pro Boha. Myšlenky

evoluce a dalších filosofií mně připadaly docela možné. Pak mi kdosi řekl: „Ježíš tě miluje.“ Chtěl jsem tedy vědět, je-li to možné. Nějakou dobu jsem chodil do sboru. Později jsem začal číst Bibli.

Jednou, když jsem četl v Novém zákoně z Janova evangelia, se mi zdálo, že některá slova z textu přímo vyvstávala. „Ježíš jí odpověděl: Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žížeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem vyvěrajícím k životu věčnému.“ (evangelium Jana 4, 13-14). Četl jsem dále a pak jsem měl vidění. Viděl jsem Ježíše, který všechno stvořil, jak umírá na kříži. Slyšel jsem, jak říká: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Při tomto vidění jsem si poprvé uvědomil, že Ježíš za mne zemřel. Má duše se naplnila úctou a láskou a tak jsem přijal tuto lásku a vydal mu svůj život. Řekl jsem Ježíšovi: „Jestliže Ty, Stvořitel, ses pro mne vzdal tolika věcí, musím Ti vydat svůj život.“ Bylo mi pouhých 15 let, ale plně jsem pochopil, co takový závazek znamená. Byl jsem plně vysvobozen od mnoha strachů a zranění z mého dětství.

Potom jsem začal Bibli studovat. Začal jsem také pracovat s dětmi. Snad tak začínali poznávat Ježíše a nemuseli poznávat zranění a opuštěnost, kterou jsem trpěl já.

Značnou část naší evangelizační služby tvořila hudba a zpěv. Mnoho dětí, a dokonce i jejich rodičů, přijalo Pána Ježíše do svých životů. Láska k Ježíši a sdílení Jeho lásky s ostatními zcela zaplnily moji vnitřní prázdnotu.

O dva roky později začala náš sbor navštěvovat jedna dívka. Byla velice živá a radostná. Zjistil jsem, že je mi v její přítomnosti dobře. I ona učinila pevně rozhodnutí následovat Pána Ježíše. Ve chvíli, kdy jsme si to oba uvědomili, začali jsme sdílet vzájemnou lásku i lásku k Pánu Ježíši Kristu.

V roce 1979 jsme se vzali. Dva měsíce po svatbě jsme učinili vážné rozhodnutí. Prodali jsme náš dům a opustili jsme vzkvétající podnik a ujali jsme se příbytku pro 18 sirotků. Byli v hrozném stavu — někteří dokonce prožili horší věci než já. Jeden rok jsme byli těmto dětem rodiči. Všichni se naučili být šťastni a ještě více — našli Boží pokoj ve svých životech, když je jeden po druhém odevzdali Kristu. Zvláště si pamatuji na jednoho chlapce, který se jmenoval Frantík. Bylo mu pouhých dvanáct let, když zemřel na leukémii. Přesto měl pokoj Boží ve svém srdci. Připomínali jsme si biblický verš: „Cokoliv učinili byste nejmenším z těchto, mně jste učinili.“

Nějakou dobu po našem odchodu z příbytku pro sirotky jsme našli rehabilitační středisko pro narkomany, které bylo asi 400 km od Barcelony. Vzpomínám na jednoho mladíka, který se připravoval na sebevraždu. Žil pod mostem u řeky. V našem středisku slyšel poselství o Ježíši Kristu a pozval Jej do svého života. Věnovali jsme se mu asi rok a potom se vrátil domů — na Kanárské ostrovy. Tento mladík později pokračoval ve studiu na Biblické škole a nyní je pastorem na sboru a vedoucím rehabilitačního střediska, aby mohl pomáhat ostatním ze stejné situace, v jaké byl sám.

Později jsme se vrátili do Barcelony. Bylo to v době, kdy jsme cítili, že Pán Bůh pro nás má zvláštní zaslíbení. Řekl nám, že nám pozhnal stejně, jako pozhnal biblickému Jobovi — dá nám dvojnásobek toho, co nám již dal. V té době jsme měli pronajatý byt — Bůh nám dal dům. Měli jsme pouze jedno auto — On nám dal čtyři. Během naší služby v příbytku pro sirotky jsme přišli o dítě — Bůh nám dal tři. Vedli jsme podnik, který nám vynášel přibližně 2 milióny peset ročně — nyní vedeme podnik, který vynáší ročně čtyřicet miliónů peset. Bůh vždy plní svá zaslíbení.

Naše první dcera Laura se narodila s několika zdravotními problémy. Kromě dalších to byly bolesti hlavy, rozštěp patra, deformace kostí a problémy s vodnatelností mozku. Lékaři nám nedávali příliš nadějí, avšak my jsme v této věci již dostali Boží zaslíbení. Věřili jsme mu, modlili jsme se za naší dcerku a vzali jsme si ji z nemocnice domů. Toho dne, kdy byla uzdravena, viděla Toni, moje manželka, vidění od Ježíše. Viděla ruce s velice zářícím skalpelem a slyšela hlas: „Já jsem její božský chirurg.“ A uzdravení přišlo. Bůh v životě Laury zasáhl a postupně ji uzdravil.

O něco později, v roce 1985, jsem byl pozván na oběd pořádaný FGBMFI. Jasně se ukázalo, že se mám zúčastnit na práci této křesťanské organizace. Začal jsem pracovat v barcelonské kapitule a zanedlouho jsem byl nominován na presidenta. Bůh mocně působil při obědech naší kapituly na řadu lidí, ba dokonce i celých rodin — lidé vydávali své životy Kristu. Jedním z těchto lidí je i Jose Miguel, můj společník v podnikání, a brzo po něm se vydala i jeho manželka. Od té doby bylo naše podnikání bohatě požehnáno, náš prodej se zdvojnásobil a naše zisky prudce vzrostly. Často cestuji s FGBMFI a zjišťuji, že mně to pomáhá získávat další víze.

Nalezl jsem „Tajemství úspěchu“ v Ježíši, který řídí mé kroky, uspořádává mé priority a vede mne při rozhodování. Uprostřed jakýchkoli problémů nalézáme Jeho lásku a Jeho milost je dostatečná, aby nás vším provedla.

Ve Španělsku jsou nyní čtyři kapituly FGBMFI. Bůh je věrný a žehná každý krok, který činíme v poslušnosti Jemu.

Fernando González je oblastním reprezentantem FGBMFI ve Španělsku a majitelem podniku na hasičské přístroje. Fernando a jeho manželka Antonia Gracia spolu mají tři děti: Lauru, Pabla a Elisabeth.

BOJ O ZLATOU

Co lze srovnat s nadšením, které hraje na nervy atleta před začátkem závodu, na který léta, snad polovinu života, trénoval? Ovace diváků, hudba, vlající vlajky... jaká slavnostní chvíle! A přesto, během pouhých 15 sekund mohou být všechny jeho naděje a sny ztraceny, když jeden z jeho soupeřů zvítězí a získá slávu, pocty, zlatou medaili. Co zbývá jiného, než pokračovat v tréninku, abych byl silnější, vytrvalejší a rychlejší? Prohra dokáže být zničující.

A jaké to je pro toho, kdo odchází se zlatou medailí? Jaká sláva! Jak hrdý se musí cítit ten, kdo přijal tuto poctu za zvuků hymny své země! Ale co potom? Pokračovat v tréninku? Dát se na reklamu? Nakonec, když časem další alteti stanou na vrcholu, i sláva pohasne.

Lidé se stávají atlety z různých důvodů. Někteří snad mají mimořádné vrozené schopnosti, které usměřňovali a pěstovali. Snad to začalo tím, že se koníček změnil tréninkem na sport. Jindy to začalo tak, že si někdo chtěl ověřit, že je stejně dobrý ne-li lepší než ostatní — jako způsob jak nalézt či poznat vlastní cenu.

Bez ohledu na důvod a bez ohledu na výsledek léta trvajícího tvrdého tréninku a sebezapírání, každý z těchto atletů se musí zabývat otázkou, jak dál po skončení závodu, až se lidé vrátí ze stadiónu domů, kdy se stává, že ani koruna vítězů neuspokojuje pocit prázdnoty. Odpověď najdete na straně 19.

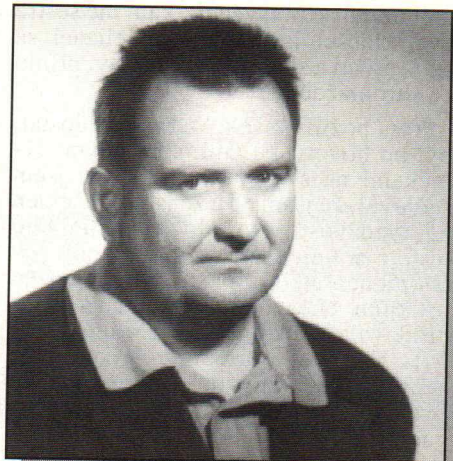
OSVOBOZENÍ OD DUCHA JEHOVISMU

Václav Bojar

Je mi 56 let. Moji rodiče byli oba římskokatolického vyznání, a tak jsem jako chlapec navštěvoval hodiny náboženství ve škole. Později bylo vyučování náboženství ve školách zrušeno. Bibli jsme doma neměli; tím jsem ztratil další duchovní vedení. Naopak ve věku dospívání na mě v továrně zapůsobila agitace tehdejšího Svazu mládeže a já jsem se dal z církve vypsat. Přestala pro mě existovat jakákoliv náboženství, i Bůh jakoby neexistoval, aniž bych si toho byl vědom, nepřestal jsem však existovat já pro něho.

V roce 1980 moje manželka potkala na ulici velice slušné lidi, a protože jí byli svými názory a chováním sympatičtí, pozvala je k nám domů. V té době jsem již byl dost fyzicky i psychicky nemocen a následujícího roku jsem již byl dlouhodobě nemocný, až jsem se stal plně invalidním. Zmíněná dvojice k nám začala pravidelně docházet s Bibli v ruce a vykládat nám z této knihy o věcech, o kterých jsem dosud neslyšeli. Vyučovali nás postupně podle brožury a knihy jejich Organizace. Některý odstavec doplnili nebo podpořili jedním nebo dvěma texty z Bible.

Ve skutečnosti jsme byli vyučováni a připravováni pro práci v organizaci Svědků Jehovových, do které jsme měli dříve nebo později vstoupit a sloužit jí a nikoliv Bohu. Když jsme sami později časem našli v Bibli něco, co s námi neprobírali anebo co vykládali úplně jinak, bylo nám řečeno, že dotyčný oddíl v Bibli pro běžné lidi neplatí. Musí se tomu rozumět a přijímat tak, jak to vysvětluje jejich Organizace, neboť oni jsou tou pravou Boží organizací. Dokonce nám tato organizace SJ

byla připodobňována k arše Noemově: kdo nebude v Organizaci, bude zničen a rovněž tak budou zničena ostatní náboženství, která byla přirovnávána k Velkému Babylonu. Byl nám slibován věčný život zde na zemi a v případě smrti vzkříšení na zem po Armagedonu, který se blíží a ve kterém Jehova zničí všechno zlo.

Téměř 11 let jsme se nechali vléct touto Organizací v nesvobodě a celá řada věcí, ať už fyzických, psychických či povahových vlastností, se v našich osobnostech nezlepšila. Zhoršoval se vztah nejen mezi námi, ale i náš vztah k lidem v Organizaci i k našemu okolí.

Až přišel rok 1991 a s ním vysvobození ze zákonicství a svázanosti z předpisů organizace SJ. Byl to dar velké milosti Boží. V tomto roce v měsíci květnu se konal sjezd SJ v Praze. Ve Vodičkově ulici jsem potkal sestru, která mi sdělila, že již není 'svědkyní'. Zprvu mě to šokovalo, ale neodvrátil jsem se od ní, jak jsme to měli nařízeno od Organi-

zace. Zajímal jsem se, proč odešla. Po krátkém vysvětlení, neb jsme oba spěchali, mě nabídl letáček na evangelizaci bratra Chavdy. Byl jsem tím velmi překvapen, neboť jsme byli vyučováni, že všechny církve jsou špatné a že budou zničeny. Na letáčku bylo napsáno, kde bratr Chavda bude kázat evangelium a modlit se za nemocné. Sestrě jsem slíbil, že přijdu a sám jsem měl touhu se přesvědčit, kam mě sestra zve. Odešel jsem na evangelizaci se smíšenými a skeptickými pocity, přímo ze shromáždění SJ.

První pozitivní šok, který jsem dostal, byl po hovoru s lidmi označenými rybičkami na svých šatech. Všem jsem sděloval, že jsem SJ a že jsem přišel jen ze zvědavosti. Dostalo se mi milého přijetí a nejednou jsem nemohl pochopit nepřátelský postoj SJ vůči všem ostatním církvím. U pultíku, kde se prodávala křesťanská literatura, mně byla nabídnuta brožurka „Byl jsem svědkem Jehovovým“, kterou napsal bývalý 'svědek', který odešel od Organizace. Nemohl jsem zprvu pochopit, jak někdo mohl opustit „Boží organizaci“, jak nám bylo zdůrazňováno, a brožurku jsem koupil.

Začalo kázání pro mne tehdy známého muže — Dana Drápala. Jakmile začal mluvit, hned první slova mě zaujala a poznal jsem, že je to něco jiného, než co jsem byl zvyklý slyšet ve shromáždění SJ. Nikomu se nevnučuje žádná organizace, mluví především o Pánu Ježíši a z Písma o věcech, o kterých jsem nikdy předtím neslyšel. To mě oslovilo a řekl jsem si, že to je právě ono, co vlastně hledám. Nepotřebuji žádnou organizaci, ale jen tu výkupnou oběť Pána Ježíše Krista. Po příchodu domů jsem dva večery intenzivně četl brožuru „Byl jsem svědkem“ a po porovnání se Strážnými vězemi, na které autor odkazoval, jsem zjistil, že rozpory mezi učením SJ a Biblií jsou pravdivé a to bylo velkým impulsem dále zkoumat Písmo. Následující den šla na evangelizaci moje manželka, které jsem o tom před tím nic neřekl, abych ji nějak nezranil. Kázal již vzpomínaný bratr Chavda, kterého si

Pán použil k uzdravení manželky. Trpěla již dlouho nechutenstvím a ztrátou čichu. To vše bylo nyní v pořádku. Manželka se tedy jednoznačně rozhodla, že přestane navštěvovat shromáždění SJ. Další dva dny jsme šli společně na evangelizaci a Pán Ježíš si nás prostřednictvím bratrů a sester přitáhl k sobě a my mu odevzdali své životy. Já jsem ještě nějaký čas bral věci jen rozumem. Chodil jsem do společenství mezi křesťany, ale i pro literaturu k SJ. Milost Boží mě přitahovala stále intenzivněji a Duch svatý mně dával nové poznání Božího Slova, což vyústilo v mé konečné rozhodnutí: dne 26.června jsem se písemně s organizací SJ rozloučil.

Nastal pro mě nový život s Pánem Ježíšem, který přináší požehnání a pokoj duši. Začalo to odpuštěním ve vztahu ke všem SJ. Rozešel jsem se pouze s Organizací pro její falešné učení, ale lidí — 'svědky' — mám stále rád. Je mi jich líto, neboť jsou svázáni duchem jehovismu a duchem nenávisti k těm, kteří nejsou s nimi. Mají to Organizací nařízeno. Někteří se mnou mluví, ale se strachem, aby to druzí neviděli.

Do naší rodiny se vrátil pokoj. Stali jsme se oba skutečně Božími dětmi. Asi za tři týdny manželka obdržela při evangelizaci na Letné uzdravení páteře. Po křtu ve vodě jsem byl po čase pokřtěn i Duchem svatým, což 'svědkové' vůbec neznají a neuznávají. Můj celkový fyzický i duševní stav se podstatně zlepšil. Raduji se z věčného života v nebesích, kde se sejdu s Pánem Ježíšem. Každý den je pro mne dnem milosti a požehnání. Bůh se mnou jedná skrze své Slovo a Ducha svatého, který mě učí, jak žít zde na zemi k oslavě jména Božího.

Milý čtenáři. Pokud ještě neznáš Boha a Pána Ježíše a Ducha svatého, rád bych ti doporučil, abys začal číst Boží slovo, nejlépe Janovo evangelium. Při čtení se modli, aby ti Bůh otevřel oči, abys poznal cestu spasení a přijal Pána Ježíše jako svého Pána a Spasitele.

Václav Bojar
(Redakčně upraveno a kráceno) □

POKOJ SRDCE

*Jim Figgis,
Kirkcudbrightshire,
Skotsko*

V roce 1936 se stala jedna významná událost, ke které došlo na pozadí prohlubující se krize v Itálii, Španělsku a Německu. Edvard VIII., král Velké Británie, se vzdal trůnu. Byl to

zlověstný rok, ale ještě jsme žili v míru. Na jaře toho roku jsem se narodil jako nejmladší ze tří dětí. Od doby, kdy mně bylo tři a půl roku do mých devátých narozenin se svět v praxi seznámil se slovy jako „blitz-krieg, holocaust, evakuace a atomová bomba.“ Válkou byl ovlivněn každý a naše rodina nebyla výjimkou. Několikrát jsme se stěhovali; střídaly se doby ne-

dostatku, doby přidělových systémů. Nakonec se věci vrátily do normálních kolejí. Většinu svého dětství jsem prožil ve válce. Nedokázal jsem si představit, jak vypadá život v míru.

Vzpomínám si, že v určitých obdobích mého dětství jsem si velice uvědomoval Boha, který nás miluje a vzpomínám si, že jsem se modlil již ve velice raném věku. Velký vliv na mě měla obrázková kniha biblických příběhů, kterou jsme měli doma. Tehdy mi bylo asi osm. Myšlenka zápasu dobra a zla a podobenství v evangeliích mě hluboce oslovovaly. Příběh „neodpouštějícího dlužníka“ mi utkvěl hluboko v mysli.

Hodiny náboženství, které jsem ve škole navštěvoval, nebyly nejhorší, ale myšlenka, že všem lidem je dána stejná „milost k očištění od všech hříchů“ mi

připadala, vzhledem k přísnosti ukládaných trestů, zcela bezobsažná.

Když mi bylo osmnáct, jedna z mých tet mě vzala na shromáždění Billyho Grahama při jeho prvním evangelizačním tažení po Velké Británii. Naše rodina byla již několik generací silně evangelikální. Doma jsme byli vedeni k tomu, abychom si denně četli Bibli.

Válka, která mnoho lidí srazila na kolena aby se v těžkých chvílích svého života vydávali Bohu, byla zde v Británii vystřídána opojení materialismem. Začala honba za kariérou a materiálními požitky. Do tohoto začarovaného kruhu jsem byl vtažen hned po návratu z vojenské služby — ve dvaceti letech. Stačila pouze krátká doba a moje víra byla na nule. Řídil jsem se heslem 'vyzkoušej všechno'. Zdálo se, že mé zájmy o rychlá auta, zimní sporty, restaurace a cestování do ciziny jsou neškodné a že jen rozšiřují mé obzory.

Když mně bylo šestadvacet let oženil jsem se; všechno mi připadalo růžové. Moji dva synové se narodili a vyrůstali v době, která se zdála být nejlepší. Odvrhl jsem většinu toho, čemu jsem věřil, přestal jsem číst Bibli a přestal jsem navštěvovat shromáždění. Pro příštích 22 let jediným stínem mé perspektivy byl problém: „Co by se stalo, kdyby bomba zničila náš svět a my bychom si museli hledat novou zemi? Kde bychom našli bezpečí?“

Jednou v neděli jsem se díval na televizní program „Písňe chvály“. Černošský pěvecký sbor zpíval s nadšením píseň „Chvalte Je!“ Uvědomil jsem si, že toužím po tom, připojit se k nim. Všechno se mi vrátilo. Před lety, ještě v době, když jsem byl na vojně, jsem poznal sbory, kde pobožnosti probíhaly jinak, než jsem to znal z dětství. Zpívalo se jinak. Bylo tam více vřelosti a méně formálnosti. V kázáních se mluvilo o opravdových zkušenostech. Těchto shromáždění i biblických kroužků jsem se rád zúčastňoval.

Našel jsem si svou Bibli a začal ji znovu číst. Začal jsem číst jednu kapi-

tolu ráno a druhou když jsem šel spát. Všechna má víra, kterou jsem opustil, se mi vrátila. Ježíš mi byl opět nablízku, pomáhal mi a odpouštěl mi. „Neboť On uspokojuje touhu mé duše a dobrotou naplňuje duši hladovou.“

O něco později, krátce po našem přestěhování, jsem opět začal navštěvovat společenství. Při tomto společenství byla i modlitebná skupinka, kterou jsem se začal pravidelně navštěvovat. Také jsem vstoupil do FGBMFI a stal jsem se tam správcem financí. V té době se v tomto společenství vytvořila i skupina, kde se probíralo Boží slovo. Všechny tyto činnosti vytvořily pevné spojení mezi mnou a dalšími křesťany a pomohly mi v mém duchovním růstu a porozumění.

V roce 1991 jsem se vzdal své práce obchodníka a otevřel jsem si obchod s křesťanskou literaturou. V době, kdy jsem hledal Boží vedení, jsem získal dědictví po jednom příbuzném a to mě zbavilo finančních starostí. Přijal jsem to jako Boží odpověď a ten obchod jsem otevřel. Byl to čas šancí a odměn. Lidé mi dávali věci potřebné pro vybavení obchodu. Za modlitební podpory naším kroužkem začala doba aktivního vydávání svědectví. Výsledky se zanedlouho začaly ukazovat. Jeden mladík otevřel své srdce Pánu Ježíši. Bible se začaly prodávat, často matkám s malými dětmi. Začal jsem vydávat video týdeník s jedním známým kazatelem, zaměřený na křesťanský způsob života. Postupně se začínají dávat dohromady lidé z různých církví. Moje rodina, která byla zpočátku skeptická, mě nyní velice podporuje.

Je to úžasný rozdíl, když vaše srdce i mysl je vydána Pánu Ježíši. Pokoj, který On dává, je větší než potěšení těch, kteří chtějí vyzkoušet všechno, nebo uspokojení, že jsme si věci promysleli a naplánovali. Jeho pokoj převyšuje i obavy, které se vkrádají do života člověka, který vyrůstal za války. Je to pokoj, který převyšuje lidské chápaní. □

Na čem doopravdy záleží

*Kriss Akabusi,
Olympijský tým Velké
Británie*

Na Olympijských hrách v roce 1984 v Los Angeles získal Kriss stříbrnou medaili jako člen štafety na 4 x 400 metrů. Na hrách Commonwealthu získal zlatou medaili ve štafetě 4 x 400 metrů (v roce 1986) a zlatou medaili v překážkovém běhu na 400 metrů (v roce 1990). Na Evropských hrách Kriss získal zlatou ve štafetě na 4 x 400 metrů (v roce 1986 a 1990) a zlatou v běhu na 400 metrů překážek. Na světových přeborech získal: zlatou medaili v překážkovém běhu na 4 x 400 metrů překážek (v roce 1987), zlatou medaili ve štafetovém běhu na 4 x 400 metrů (v roce 1991) a bronzovou medaili v překážkovém běhu na 400 metrů (v roce 1991). Na světovém mistrovství v Tokiu v roce 1991 Kriss překonal svůj vlastní rekord Británie (49.92 sec) časem 47.86 sec.

Kriiss se narodil v Anglii nigerským rodičům. Když mu byli tři roky, vrátili se jeho rodiče do vlasti a Krisse zanechali v první z dlouhé řady rodin, kde se o něj starali. V době, kdy mu bylo osm, začala v Biafře válka, a tak mu přestaly chodit i peníze od rodičů. Úřady ho tedy poslali do dětského domova.

„Lidé v dětském domově,“ říká Krisse, „se maximálně snažili, avšak neměli čas na polaskání, aby někoho vzali pohoupali na kolenu, aby se pomazlili.

Zdálo se, jakoby vždycky, když se mezi námi začal vytvářet hřejivý vztah, musel jsem se přestěhovat do dalšího dětského domova. Až do nedávna jsem byl člověkem, vůči kterému nikdo lásku neprojevoval. A co nemáte, nemůžete rozdávat.“

Dětství Krisse Akabusiho bylo charakteristické beznadějí, osamělostí bez lásky a pocitem odvržení. Přestože nyní o své minulosti hovoří zcela otevřeně, je vidět, že našel pomoc, jak se vyrovnat s bolestivým časem svého dětství. Jeho široký úsměv a mírná povaha prozrazují, že unikl hořkosti, jež pronásleduje tolik lidí s podobnou minulostí.

Při vzpomínkách na své dětství Akabusi přiznává své postranní pohnutky pro sport. „Všichni si mysleli, že jsem jen dítě z děčáku, a tak, ať jsem dělal cokoli, ke všemu jsem přistupoval jako k soutěži. Já jim ukážu, že jsem stejně dobrý jako oni.“ Ve svých šestnácti letech vstoupil do armády, svět, ve kterém je soutěživost předpokladem pro každodenní život.

A bylo to právě v armádě, kde si prvně všimli jeho vloh pro atletiku. Během svého pobytu na posádce v Lipstadtu v Německu se setkal s trenérkou Monikou; ta měla v jeho dalším životě velice významné místo. „Představila mě svým přátelům v atletickém klubu v Guterslohu a začala se mnou, poprvé v životě, vážně trénovat. Monika se později stala mojí manželkou.“ To vše zapadalo do jeho vojenského života. „Jednu minutu jste atletická hvězda a za chvíli jste vojákem, který vykonává svoje povinnosti.“

Nakonec dosáhl důstojnické hodnosti „Warrant Officer“ ve zdravotnických jednotkách. Potom, na podzim 1990, Kriss armádu po patnácti letech opustil.

V době, kdy byl Akabusi v armádě, hovořil o závodě na 400 metrů překážkového běhu jako o svém koníčku. Ne vždy však hovořil takto neformálně. Sport však byl jeho životem — neoddělitelnou součástí jeho osobnosti.

„Byl jsem skutečný chlap,“ říká Akabusi, „nebo jsem si to alespoň namlouval. Vždy jsem potřeboval potvrdovat si mínění o sobě. Zdálo se, jakoby mým hlavním cílem bylo dokázat ostatním, kdo já jsem.“ Kriss věděl, že hluboko v něm je pocit nejistoty, avšak byl příliš hrdý — nebo zbabělý — aby si to přiznal.

„Již v dětském věku jsem se naučil vyhledávat materiální věci...“ říká Akabusi. „Jestliže se mi zachtělo auta, šel jsem a koupil auto. Pokud se mi za-

chtělo vidět cizí země, vyrazil jsem na cesty. Vzpomínám, jak jsem si koupil svůj první Mercedes. Tehdy jsem se domníval, že už jsem všeho dosáhl, ale nikdy jsem nebyl spokojen. Jakmile jsem něčeho dosáhl, chtěl jsem něco dalšího. Věděl jsem, že život musí být víc, než toto pachtění.“

„Sám jsem řídil svůj život. Bylo to jen já, já, já. Hamty, hamty, hamty. Byl jsem však jen vězněm svých přání. Hledal jsem cosi, ale vlastně jsem ani nevěděl co.“

Několik měsíců před začátkem Atletických her Commonwealthu si Akabusi začal palčivě uvědomovat, že nemá odpovědi na otázky života. Život sám byl velkým otazníkem. Jednoho dne, když opravoval vůz, se s ním dala do řeči dvojice mormonů. Začali mu říkat svůj názor na spasení. Byl napjatý a ochoten naslouchat. „Dávali mi stejné otázky, jaké jsem si kladl sám.“ Kriss začal číst Bibli spolu s knihou Mormonů, avšak přišel na to, že některé věci zde nejsou v souladu. A tak rychle ztratil zájem o knihu Mormonů a obracel se čím dál tím víc k Bibli.

Křest v Duchu svatém

Některé z příběhů publikovaných v tomto vydání časopisu HLAS se zmiňují o křtu v Duchu svatém. Jde o biblickou zkušenost zaslíbenou následovníkům Ježíše Krista. Jejím účelem je obdařit toho, kdo jej přijme, mocí konat Boží vůli. Často o něm hovoří Bible v knize Skutků. Chcete-li vědět více, kontaktujte kapitolu FGBMFI ve vaší oblasti (viz strany 18).

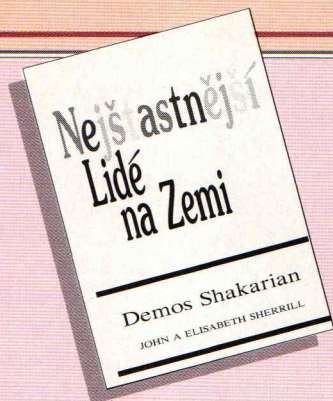
O pět týdnů později, když přicestoval na Atletické hry Commonwealthu do Edinburghu, našel u své postele Nový zákon. „Během her jsem ho hodně četl. Tehdy poprvé pro mě Bible znamenala víc, než pouhé příběhy.“

Potom, během pobytu ve výcvikovém táboře v Irvine (v Kalifornii), prožil průlom ve svém vztahu k Bohu, kterého tolik hledal. Popisuje to jako „vidění“ 14. dubna 1987 ve 3 hodiny ráno.

Bylo to, jako by plul vstříc hlasu, který říkal: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ Kriss si představil Ježíše a hlasitě k němu volal. Z hloubky svého srdce volal k Ježíši a pozval ho do svého života. „Zaplavil mě úžasný pocit. Cítil jsem se nepopsatelně šťastný a vyrovnaný; cítil jsem, že jsem se znovu narodil a vše mi připadalo úplně nové. To ráno jsem se cítil ohromně. Věděl jsem, že kdybych právě zemřel, byl bych s Ježíšem.“

Jedna z četných změn v životě Akabusiho, které následovaly, byl hluboký vnitřní pokoj. Tím zřetelnější byla jeho schopnost přijímat a vyjadřovat lásku. Kriss říká, „Vždy pro mě bylo těžké dát mé ženě lásku, kterou potřebuje. To se nyní změnilo.“

Kriss Akabusi je čestný. Neříká — 'již nemám žádné problémy.' Ví, že je třeba dalších změn, ví však také, že ho Bůh miluje a že mu pomůže i při překonávání problémů, se kterými se bude setkávat. „Můj celý život byl hledáním lásky,“ vysvětluje, „Svět říká, 'Vezměte si, co chcete.' Mnoho lidí tomu věří, ale hluboko v srdci vědí, že je to lež. Ježíš je jediná odpověď. On byl posmíván a zabit za náš hřích, a miloval mě, přesto že jsem žil sobecky. Snad nikdy nepochopím nesmírnou velikost jeho lásky ke mně.“ □

Tuto napínavou knihu o založení FGBMFI můžete získat od vaší místní kapituly plného evangelia.

Další informace lze získat:

Aš, Roman Nadě, tel. 0166/925-963 — **Bratislava**, B. Kremský, tel. 07/-285018 — **Brno**, Ing. Petr Martykán, tel. 05/759500 — **Jindřichův Hradec**, St. Forejt, tel. 0331/-6521 — **Kroměříž**, Ing. Jan Šimčák, 0634/24836 — **Litoměřice**, Mir. Kratochvíl, tel. 0416/4751 — **Ostrava-St. Bělá**, Benon Rychlík, tel. 069/-227/4233 — **Ostrava-Zábřeh**, Miroslav Veno, tel. 069/-377861 — **Počátky**, Ing. Petr Jašek, tel. 0346/935667 — **Praha**, Ing. Arch. Martin Pino, tel. 02/433-577 Martin Tlustý, tel. 02/205797 — **Třeboň**, Ing. Karel Lívanský, Táboritická 1102, 379 01 Třeboň, tel. 0333/2204

Milý čtenáři: když jste četl svědectví v tomto čísle časopisu Hlas, možná jste si kladl otázku, zdali i Vy byste mohl poznat Boha osobně a do srdce získat pokoj. Ježíš řekl, že abyste mohl poznat Boha, jenž je Duch, musíte se zrodit znovu ve Vašem lidském duchu. Aby k tomu došlo, měl byste:

1. Přiznat se Bohu, že jste žil sobecky a že tím, že jste Jej nectil jako Pána vašeho života, jste hřešil a jste od Něho oddělen. Neboť „všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“ (Římanům 3,23).

2. Kát se obrácením se k Bohu a tím, že Jej požádáte o odpuštění Vašich minulých hříchů a o to, aby Vám pomohl žít tak, jak si On přeje. „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete“ (Lukáš 13,3).

3. Uvěřit, že Ježíš je ten Boží Syn a že tím, jak zemřel na kříži, vzal Sám na sebe Vaše hříchy, abyste Vy mohl získat Boží odpuštění. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16).

4. Vyznat Bohu, že nyní berete Ježíše za svého Spasitele a Pána Vašeho života. „Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen“ (Římanům 10,9).

Jestliže jste si vše dobře rozvážil a přeříkal jste si uvedené citáty, a nyní chcete učinit onen významný krok, modlete se tedy nahlas následující modlitbu: „Milý Bože, jsem přesvědčen, že jsem hříšník a tudíž mám zahynout. Ve svém srdci věřím, že Ježíš, tvůj Syn, zemřel za všechny hříšníky včetně mne a že prolil svou krev, aby smyl mé hříchy. Vyznávám, že Ježíš je Spasitel a Pán mého života a děkuji ti za tvůj dar života věčného. Důvěřuji ti, že mi nyní pomůžeš žít tak, jak si přeješ.“

Nepovažujte pocity za důkaz toho, že Vás Bůh přijal. Pocity se mění, avšak Váš nový vztah k Bohu se zakládá na jeho zaslíbeních (Římanům 10,13). **Nestyďte se o Vašem vztahu s Ježíšem vyprávět druhým** (Matouš 10,32). **Každý den si udělejte čas na modlitbu a čtení Bible** (1 Petrova 2,2; Žalm 37,4; Římanům 8,14).

Až učiníte toto největší ze všech rozhodnutí, dejte nám, prosíme, o něm zprávu, abychom Vám mohli poslat další informace. Vyplňte a pošlete nám přiložený kupón.

**MEZINÁRODNÍ SPOLEČNOST
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH PLNĚ
EVANGELIUM (FGBMFI)
JE INTERNAČIONÁLNÍ SPOLEČNOST
KŘEŠŤANSKÝCH PODNIKATELŮ,
JEJÍMŽ ZÁMĚREM JE:**

1. Dosvědčovat Boží přítomnost a moc v dnešním světě prostřednictvím poselství celého evangelia celému člověku.

2. Poskytovat základnu pro společenství křesťanů všude mezi lidmi pod jedinou zástavou jejich zkušeností v Ježíši Kristu a posilovat je, aby se mohli navracet každý do svého sboru občerstven a obnoven. FGBMFI není ani církev ani sekta. Nemá kněží ani pastory, ani nezakládá sbory.

3. Napomáhat větší jednotě mezi všemi křesťany.

HLAS

č. 924

Toto je jedna ze dvaadvaceti jazykových mutací evropského časopisu Voice, vydávaného FGBMFI International Office — evropským regionem: 90 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie. Tel: (016) 20 79 44, telefax (016) 20 79 31. České vydání vychází šestkrát ročně.

Redaktor: Blair Scott. **Asistent:** Donato Anzalone. **Výtvarný redaktor:** Paul Goodwin. **Úprava:** Buro Robe. **Americký redaktor:** Jerry Jensen. **Jihopacifický redaktor:** Mark Raffills. **Asijský redaktor:** C. K. Lee.

**MEZINÁRODNÍ SPOLEČNOST
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH
PLNĚ EVANGELIUM**

Česká adresa: viz str. 18

Mezinárodní adresa: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie

Informuji vás o svém rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Pošlete mi, prosím, brožurku 'Jak dál po přijetí Krista'.

Pošlete mi, prosím, informace o FGBMFI.

Pošlete mi, prosím, podrobnosti o členství ve FGBMFI.

Jméno a adresa (prosíme zřetelným hůlkovým písmem):

HLAS Č.924

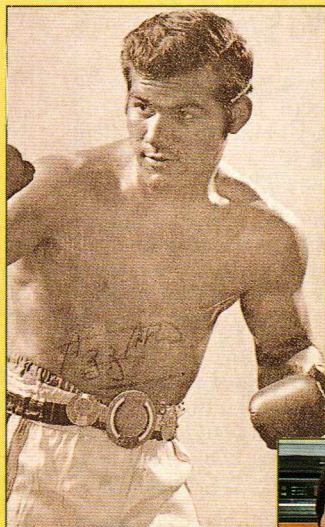
TOTO ČÍSLO

BOJ O ZLATOU

V určitém okamžiku své atletické kariéry si Kriss Akabusi, nositel olympijských medailí ve štafetě 4 x 400 metrů a v běhu na 400 metrů překážek, bolestně uvědomil, že nemá vyřešené základní životní otázky. Život byl pro něj jediným velkým otazníkem! Dominik Azzaro, jehož boxérská dráha ho vynesla z olympijských her v Mexiku až na Profesionální mistrovství Francie v boxu v Grenoblu, zjistil, že samotné vítězství neuspokojuje. Zdálo se mu, že veškerá dosažená sláva jen zvyšuje potřebu dokázat svoji cenu. Leroy Burrell (běh na 100 metrů a štafeta na 400 metrů) poznal, že vše, co mu svět nabízel a o co tak lačně usiloval, mu neposkytuje skutečné uspokojení. Potom i on, stejně jako řada dalších atletů, učinil objev: poznal, že zdrojem stability v napětí před soupeřením s nejlepšími atlety na světě — a to je téměř stejně náročné jako fyzická zátěž — je Ten, který dává pokoj a chrání jak před upadáním do předčasné euforie z vítězství, tak před upadáním do deprese z možné porážky.

Mezinárodní společnost podnikatelů zvěstujících plné evangelium

Další informace lze získat:

Boj
dobrý boj
Dominique Azzaro
strana 5

Pokoj srdce
Jim Figgis
strana 13

Na čem
doopravdy záleží
Kriss Akabusi
strana 15

Tajemství
úspěchu
Fernando González
strana 8

Ne všichni se budeme osobně účastnit olympijských her v Barceloně. Naše nadšení i zklamání je, byť budeme závody i výsledky napjatě sledovat, pouze zprostředkované. Přesto však každý z vlastní zkušenosti ví, jak chutná vítězství i porážka. Můžeme říci, že jsme, stejně jako sportovci v tomto časopise, našli odpověď na své životní otázky? Pokud byste rádi časopis HLAS objednali pro sebe nebo pro své přátele, najdete podrobnosti na straně 18.

Nenechávejte tento časopis ladem... Někomu ho dejte.